

תפילת יום-יום של רופא*

"אל טוב ורחום! אתה יצרת בחמתך את גוף האדם. כלים לרכבות הרכבת בו לעשות את פעלם בלי הרף, כדי לשמור עליו ולהזין אותו בשלמות היופי כבית-קיבול לחיי נצח. בלי חשק יפעלו בהשקט את פעלם, בסדר, בהתאמה ובמיזוג. אבל במקרה ששבירות החומר, או תאוות בלתי מרוסנות יפסיקו את הסדר הנכון ואת השלמות, יבואו הכוחות לידי התנגשות והגוף עלול להתפורר ולשוב לעפר בראשית, או אז תשלח לאדם את מלאכך מטיבי מעש, הלא הם המחלות, לבשר את הסכנה הקרובה לבוא ולהמריצו להתגונן מפניהם בעוד מועד.

את אדמתך, נהריך והריך ריווית בחמרי מרפא, להפיג את יסורי יצוריך ולמנוע משחית מהם. ולאדם נתת חכמה לפדות את גוף האדם, ולהכיר את פעולותיו, הן בסדריו המתוקנים והן המופרעים; וגם להוציא את חמרי התרופה ממקומות הימצאם, לחקור את תכונותיהם הטובות, לייצר אותם ולהשתמש בהם לפי מהות המחלה.

גם בי בחרה השגחתך הנצחית לשמור על חיי יצוריך ובריאותם, הנני עתה למלא את שליחותי. עזרני, א-ל רחום, בתפקידי הגדול והצליחני; כי בלעדי עזרתך לא יצליח האדם אף בקטן מעשיו. מלא את נפשי אהבה למקצועי וליצוריך, אל תתן לתאוות הבצע, התהילה והכבוד להתערב במפעלי; כי אלה הן שונאי האמת ואהבת האדם ונא אל יטעוני בתפקידי הגדול לגמול טוב עם יצוריך.

חזק את כוחות גופי ונפשי ויהיו הם בכל עת נכונים לפעולה, בלי לאות, במקרה העשיר והעני, הטוב והרע, האוהב והשונא. תן לי לראות בחולה אף את האדם, כי אדם הוא! הן גם אתה יוצר את האדם ומקימו, אם עשיר הוא או עני, אם טוב הוא ואם רע, אם הוא אוהב או שונא.

קיים בתוכי שכל בריא ופשוט, שישגי את הנוכחי ויתפוס אל-נכונה את המשוער. אל תתן לו לרדת עד שישגה במה שניתן לראות, גם לא להתנשא עד שיראה מה שאינו ניתן לראות, כי הגבול הוא עדין ושוטף באמנות הגדולה של הטיפול בחיי יצוריך ובבריאותם.

מלא את לב החולים אמון בי ובאמנותי ושמיעה לעצתי. הרחק מעל ערש מדויהם כל רופאי אליל וכל צבא הקרובות, היועצות, והמטפלות המתחכמות; כי אלה הם עם אכזרי אשר ביהירותם מכלים את המפעלים הטובים של אמנות הרפואה ולעתים קרובות אף גורמים מות ליצוריך.

כשאמנים חכמים ממני ירצו לתקן את דרכי ולהוכיחני, נא תן לרוחי לרחוש תודה להם ולהקשיב לדבריהם; כי היקף האמנות הוא גדול ואין אחד רואה מה שרואה חברו, אבל אם יהירים חסרי חכמה יוכיחוני, נא חזק את רוחי כברזל באהבת האמנות ויעמוד בפניהם להגן על האמת כפי שהוא מרגיש בה בלי להחשיב את גדולת מתנגדי ואת גילם; כי הפעם הויתור הוא מות ומחלה ליצוריך.

האצל על רוחי נחת וסבלנות, עת שחברים זקנים ממני, המתגאים על רוב שנותיהם, ידחוני וילעגו לי ובלעג-שפתיים יחשבו לתקנני. תן לי להפיק תועלת מהטוב שבהם, כי הם יודעים לא מעט (ואם יחכמו, ידעו אף הרבה), גם מה שזר לי עד כה; אל אראה עלבון בגאותם, כי זקנים הם ואין הזקנה תריס בפני היצר - והלא אף אני מקוה להאריך ימים על האדמה לפניך, א-ל טוב ורחום.

חנני במידת ההסתפקות, רק לא באמנות הגדולה, אל תתן לעולם למחשבה שתתעורר בי, כאילו יש לי די בידיעות. אלא תן בי כוח, זמן וחשק לתקן בלי הפסק את ידיעותי ולרכוש לי עוד ידיעות חדשות. האמנות היא גדולה, אבל גם תבונת האדם לא תדע גבול: תמיד היא שואפת להתקדמות, בידיעותי מאתמול יגלה רוחי היום שגיאות לרוב ואת ידיעותי מהיום ימצא מחר מלאות תועה. א-ל טוב ורחום! אתה בחרת בי לשמור על יצוריך בחייהם ובמותם, הנני עתה למלא את שליחותי. חזקני בתפקידי הגדול הזה, כדי שיצליח, כי בלעדי עזרתך לא יצליח האדם אף בקטן מעשיו".